

எழில்

பூலி 1969

விலை சதம் 30

“எழிலின் கருத்து”

கவின: 1

காட்சி: 4

நாவலரும் மலையகமும்

யாவரும் போற்றும் நாவலர் பெருந்தகையின் சிலையுருக் கண்டு களிமிகக் கொள்ளாத செந்தமிழ் நெஞ்சமில்லை. நாவலர் சாதனை ஈடிணையற்றது. நாவலருக்குத் திருவுரு நாடவும், பெருவிழாக் கூட்டவும் முன்னின்றுழைத்த யாவரையும் உளமாரப் பாராட்டுகின்றோம். அதேவேளையில், நாவலர் பெயரால் மலையகத்தில் இன்று ஆற்றப்படக்கூடிய—ஆற்றப்பட வேண்டிய—ஒரு அதிமுக்கிய பணிபற்றியும் இங்கு வலியுறுத்துதல் பொருத்தமானதெனக் கருதுகின்றோம்.

கல்வியறிவுட்டும் செவ்விய பணியினைச் சிரமேற்கொண்டு செயலிற் காட்டியவர் நாவலர்வர்கள். அவரது ஆக்கந்தரும் நோக்கங்களுக்காக ஊக்கமுடனும் உறுதியுடனும் உழைப்பதே, நாவலர் நினைவாக நாம் செய்யக்கூடிய மிகச்சிறந்த பணியாக இருக்கமுடியும்.

நிலைகுலையும் மலையகத்துத் தமிழினத்தை நாவலர் பெயராலாவது சற்றே நாம் திரும்பிப் பார்க்கவேண்டும். தமிழர் வயிற்றிலே பிறந்தவிட்ட ஒரேயொரு காரணத்திற்காக, மலையகத்து இளம் சமுதாயம் படுபாதகமான முறையிலே நசுக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்படுகிறது. மலையகத்தின் உழைப்பினை ‘மடிப்பிச்சையாக’ ஏற்றுச் ‘சீவியம்’ நடாத்துபவர்கள், மலையகத்துக் குழந்தைக்குக் கல்வி வசதி அளிக்க மறுக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலே ‘எட்டப்பா’ கட்டிய ‘கொட்டிள்களையெல்லாம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவர்கள், தோட்டப் பாடசாலைகளை ஏற்கமுடியாதெனக் கையைவிரித்துவிட்டார்கள். மலையகத் தமிழனின் கரங்கள் ஓய்ந்துவிட்டால் இந்த நாடே சாய்ந்துவிடுமென்று சொல்கிறார்களே; அந்தத் தமிழனின் குழந்தை படித்து முன்னேறு இன்று உரிய வசதியில்லை. மலையகத்து மங்கை மலையேறிக் கொடிந்து கிள்ளாவிட்டால், இனவெறியர்களின் உயிர்களைப்பசி கிள்ளிக்கொண்டு போய்விடுமே; இதே இனவெறியர்கள்தான், அந்த ஏழைத்தாயின் தனயன் உயர்கல்வி பெறமுடியாதபடி தடைபோடுகிறார்கள்.

இந்தத் தடைகளுக்கெல்லாம் சவால்விடும் வகையில், மலையகத்து இளம் சமுதாயத்தின் கல்வி நிலை துரிதமாக முன்னேறுவதற்கு உதவவேண்டியதும், உறுதிக்கல்வண்டியதும் தமிழர்கள் யாவரதும் பெருங்கடனாகும். நாவலர்வர்கள் இன்று இருந்திருந்தால், இதனையே தமது தலையாய பணியாக வரித்துக்கொண்டு (ம.ப.பா)

கலை, இலக்கிய, விஞ்ஞான மாத இதழ்

டிருப்பார், மலையகத்துக் கல்விநிலையைச் சீர்படுத்தும் சீரிய முயற்சியில் ஒருமனதாக ஈடுபடவேண்டுமென நாவலர் மீது பற்றுக்கொண்ட யாவர்க்கும், நாவலரின் பெயரால் வேண்டுகோள் விடுக்கிறோம். மலையகத்து மாணவர்களைக் கல்வி வசதியுள்ள இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று படிப்பித்தல், விடுதிகள்—கல்வி நிலையங்கள் அமைத்தல், போன்ற திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகள் மூலம் இந்தக் குறிக்கோளை நாம் எய்தமுடியும். இதற்குச் செய்ய எம்மவர்கள் இன்று தவறுவார்களானால்—

மலையகத்துத் தமிழினம் என்றென்றுமே தலையெடுக்க முடியாத ஒரு பின் தங்கிய இனமாக—கல்வியற்ற, தாழ்ந்த, தலையெடுத்த இனமாக—ஏனையவர்களுடன் நிகர்நிற்க முடியாத, அடக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, ஏமாற்றப்பட்ட, இரக்கத்திற்குரிய இனமாக—அதல பாதாளத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுவிடும். மீளமுடியாத ஆழச் சுகதியுள் அமிழ்த்தப்பட்டுவிடும். இனமாற்றம் ஏற்பட்டாற்கூட வியப்பதற்கில்லை. இந்த அநியாயமான, அபாயகரமான நிலை எதிர்காலச் சரித்திரத்தில்கூடும்பெருவூதடுக்க, வசதிபடைத்தவர்கள் முன்வருவார்களா? முன்வந்தால், அதனைவிட நாவலருக்குச் செய்யக்கூடிய சிறந்த தொண்டு இன்று வேறு எதுவுமே இருக்கமுடியாது.

தேவை-தேவையுள்ளவர்கள்

தமிழ்ப் பகுதிகளில் பரவலாக அமைந்துள்ள சனசமூக நிலையங்கள் எல்லாவற்றிலும் வாசிகசாலைகள் இருப்பினும், நூல்திலையங்கள் அனேகமானவற்றில் இல்லை. இருந்தாலும், அவற்றில் உள்ள நூல்களின் எண்ணிக்கையும், இரவல் வாங்கக்கூடிய வசதியும் குறைவு. இக் குறையைத் தீர்ப்பதற்கு கொழும்பு—'சங்கமம்' நிறுவனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் முயன்று வருகிறார்கள். இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பாவித்து, தமது நிலையங்களை அபிவிருத்தி செய்ய விரும்புவோர், "சங்கமம்" நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த திரு. வெ. இரங்கநாதன் அவர்களுடன், 45, பஸல்ஸ் ஒழுங்குக் கொழும்பு—6 இல் கடித மூலம் தொடர்பு கொள்ளுமாறு வேண்டப்படுகின்றனர். எமது இனத்தின் வளர்ச்சிக்கான இப்பணிக்கு உதவுமுகமாக, தங்களது ஆலோசனைகளும், தாங்கள் அன்பளிப்பாக அளிக்க விரும்பும் நூல்களும் திரு. இரங்கநாதனுக்கே அனுப்பப்படலாம்.

—'சங்கமம்' நிறுவனத்தினர்.

ஈழத்து மலர்

தென்னிந்திய இலக்கிய ஏடான 'தீபம்', ஈழத்து இலக்கிய மலர் வெளியீட்டுள்ளமை கண்டு ஈழத்து இலக்கிய உலகம் மகிழ்வடைவது உண்மை. ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி பூரணத்துவமடைய முடியாதபடி, இங்குள்ளோரின் தன்மான உணர்வு கண்டியிழுக்கிறது. அட்டைப்படத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். 'தீபம்' ஆசிரியரின் கண்களுக்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் நிலை புலப்படவில்லையா? சிங்களப் பெண்ணையும், பௌத்த விகாரையையும், வாளேந்திய சிங்கப்படத்தையும் முன்புற மூவர்ண அட்டையிற் போட்டு முகத்திலே அறையவேண்டும்?

எப்படியிருப்பினும், ஈழத்தைப் பெரிய அளவிற்கு 'சுரண்டும்' 'கொழுத்து' பத்திரிகைகளைப் போலன்றி, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் 'தீபம்' நாட்டம் காட்டுவதையிட்டு நாம் மகிழ்வறவேண்டும்.

நிலாக் 'கைதிகள்'

சந்திரனில் இறங்கித் திரும்பி வரும் அப்போலோ 11 விண்வெளி வீரர்கள் பூமியில் இறங்கியவுடன் அவர்களுக்கு அலங்காரமான வரவேற்புகள் கிட்டாது. பூமியில் இறங்கியதும் அவர்கள் யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்ட முக்கிய கைதிகளைப்போலப் பெரும் பாதுகாப்புக்குள்ளிருப்பார்கள். கொலம்பஸ் மகேலன் போன்ற மாசீரர்களைப் போல் சரித்திரப் பிரசித்தி பெறப்போகும் விண்வெளிவீரர் மூவரும் வெற்றிகரமாகப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு பசுபிக் சமுத்திரத்தில் வந்து இறங்குவர். உடனே ஒரு ஆகாய விமானம் விண்கலத்தை கடலிலிருந்து அருகில் உள்ள ஒரு வீடுபோன்ற அமைப்புக்கொண்ட விசேட படகுக்குத் தூக்கிச் செல்லும். இங்கும் விண்கலத்திலிருந்து வெளியில்வர விண்வெளி வீரர்களுக்கு அனுமதி கிடைக்காது; விண்கலத்திற்கும் படகிற்கும் இடையில் அமையும் பிளாஸ்டிக்கினாலான தற்காலிக குகைப்பாதையொன்றின் ஊடாக விண்வெளி வீரர்கள் படகிலுள் புறவர். இங்குதான் முதன்முதலாக அவர்கள் ஒரு பெற்றியியல் திபுணராலும், ஒரு வைத்தியராலும் வரவேற்கப்படுவார்கள்.

பின்னர், படகு மிக விரைவாக அருகிலுள்ள துறைமுகத்துக்குச் செலுத்தப்படும். அங்கே படகில் விண்வெளி வீரர்கள் இருக்கும் வீடுபோன்ற அமைப்பு, விமானமொன்றில் ஏற்றப்பட்டு "கவுஸ்டன்" மாநகரில் உள்ள விண்வெளி ஆராய்ச்சி நிலையத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். ஆராய்ச்சி நிலையத்

தில், ஒதுக்குப் புறமாக உள்ள தாழ்ந்த கட்டிடமொன்றிற்குள் பிளாஸ்டிக் குகைப்பாதை வழியாக இவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுவர். இவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் அந்தக் கட்டிடத்திற்கும் வெளியுவகிற்கும் உள்ள தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படும்.

சந்திரனிலிருந்து திரும்பும் வீரர்களைப் பரிசோதிக்கும் நிலையம், விண்வெளி வீரர்களுக்கு ஏறத்தாழ ஒரு சிறைச்சாலை போலவே இருக்கும். அவர்கள் தத்தம் அன்புக் குழந்தைகளைக் கொஞ்ச முடியாது. அருமை மனைவியரைத் தழுவ முடியாது. அவர்கள் சந்திரனிலிருந்து மிக நுண்ணிய சேதன உயிர்களைப் பூமிக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய சந்தர்ப்பத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற சந்தேகமே, இவ்வாறு அவர்கள் பரிசோதனைச் சாலையில் பாதுகாக்கப்பட்ட காரணமாகும்.

சந்திரனில் உயிர்வகைகள் இருப்பது மிக அருமை. அங்குள்ள வளிமண்டலம் மிகச் சொற்பம். தண்ணீரோ கிடையாது. மேற்பரப்பு கதிரிகக்கத்தினூற் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும். வெப்பநிலை +230 பாகை பாரன்மைட்டிலிருந்து -280 பாகை பாரன்மைட்டிற்குள் மாறிக்கொண்டிருக்கும். எனவே இங்கு உயிர்கள் வாழ முடியாது என்பது விஞ்ஞானிகள் கொள்கை. எனினும் பக்லியா, வைரக போன்ற மிக நுண்ணிய கிருமிகள் அங்கு இருக்கலாம். அவை பூமிக்குத் தற்செயலாகக் கொண்டு வரப்பட்டால் (அதற்குரிய சந்

தர்ப்பங்கள் மிகமிகக் குறைவு) அவை பூமியில் உள்ள உயிரினத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியவையாக இருக்கலாம். புதிய நோய்கள் உண்டாகக்கூடும். இவற்றைத் தடுப்பதற்காகவே விண்வெளி வீரர்களுக்குச் சுகாதாரச் சிறைவாசம் கொடுக்கப்படுகிறது.

இந்தக் கட்டிடம், புற உலகினின்றும் மூற்றிலும் துண்டிக்கப் பட்டிருக்கும். இங்கிருந்து வளிமண்டலத்தினூடே தூய்மையாக்கப்படாமல் எப்பொருளும் செல்லமுடியாது. அவர்கள் விரும்பும் மூச்சுக் காற்றுக்கூட வடிகட்டப்பட்டு, துப்புரவாக்கப்பட்டுப் பின் குளிரூட்டிய சாதனங்களின் வழியே வெளியேறும். கட்டிடத்தின் உள்ளேயுள்ள அழுக்கம் வெளி அழுக்கத்திலும் பார்க்கக் குறைந்ததாக இருக்கும் இதனால், கட்டிடத்தில் ஏதாவது வெடிப்புக்கள் ஏற்பட்டாலும் காற்று உள்ளே புகுமேயன்றி வெளியேறும். கட்டிடத்தின் உள்ளே செல்லும் வைத்தியர்களோ பொறியியல் நிபுணர்களோ 21 நாட்களுக்கு வெளியே வர அனுமதி செய்யமாட்டார்கள். கண்ணாடிச் சுவர்களாலான தூய அறையொன்றின் வழியே விண்வெளி வீரர்கள் தங்கள் குடும்பத்தினருடன் கலக்கலாம். ஆனால் ஒருவரையும் தீண்டக்கூடாது. இந்தக் கட்டிடத்தில் வைத்து, அவர்களை வைத்தியர்கள் ஆரம்ப பரிசோதனை செய்வர். பின் அவர்களின் உடலிலிருந்து சிறிது இரத்தம் எடுக்கப்பட்டு வளிபுகாத குழாயினுள் வைத்து ஆய்வு கூடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்.

விஞ்ஞானிகள் விண்வெளி வீரர்களைக் காட்டிலும் அவர்கள் கொண்டு வரும் சந்திரனின் மணலை ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஏறக்குறைய 50 இருத்தல் நிறையுள்ள மணலை வீரர்கள் வளிபுகமுடியாத வெற்றிடப் பேணைக்குள் கொண்டு வரு

வார்கள். விஞ்ஞான முக்யேத்துவக் காய்ந்த இம் மணலைக் கொண்டு சந்திரன் தோன்றியதின் அடிப்படையிலும் உண்மைகளை விஞ்ஞானிகள் காணக்கூடியதாக இருக்கும். சந்திரன் பூமியிலிருந்து பிரிந்த ஒரு பகுதியா? அல்லவோதான் பசுபிக் மகாசமுத்திரம் உண்டாகியதா? அல்லது அது ஒரு தனிதே உருவாகிய கோளமா? என்ற எண்ணற்ற கேள்விகளுக்கு இயமணல் ஆராய்ச்சி விடையிறுக்கும். இம்மண் மிக மிகப் பாதுகாப்புக்குள்ளாக்கப்படும். ஏனெனில் சிறிய மூச்சுக் காற்றுப்பட்டால் இவற்றின் இயல்பு மாறக்கூடும். எனவே மிகவும் பாதுகாப்பாக இவை இரண்டு வெவ்வேறு விமானங்களில் (எதிர்பாராத விமான விபத்தின் மூலம் இம்மண் இழக்கப்பட்டு விடாமல் தடுப்பதற்கு) ஆய்வு கூடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுப் பரிசோதிக்கப்படும்.

நாற்பது ஆண்டுகளாக தலைநிந்த விஞ்ஞானிகள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இம்மண் மிக ஒரு பகுதி 50 அடி ஆழத்தில் புதைக்கப்பட்டுக் கதிரியக்கப் பரிசோதனைக்குள் எடுக்கப்படும். மிகத் தூய்மையான கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் கிருமிகளற்ற சூழ்நிலையில் வளர்க்கப்பட்ட சுண்டலிசை மூலம் இந்தச் சந்திர மண்ணில் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய கிருமிகள் உளானவா என்பது பரிசோதிக்கப்படும். இந்த எலிகளின் இரண்டு அல்லது மூன்று தலை முறைகள் இவ்வாறு பரிசோதனைக்குள் எடுக்கப்படும்.

முதல் 21 நாட்களில் எலிகள் எந்த நோயின் உற்பாதங்களையும் காட்டாவிட்டால், விண்வெளி வீரர்கள் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய கிருமிகளைக் கொண்டு வரவில்லை என்பது உறுதியாகும். பின்பு தான் இவர்களுக்கு உணமையின் விடுதலை அதன்பின் இறக்க மாவீரர்களுக்கு நடக்கும் வரவேற்பு கண்டுகொள்ளக் கூடாது யாகும்.

“விடுதலைக் களம் மூழ்க மூழ்கவே”

விடுதலைக் களம்

—பிரக்கி—

கொரிய நாட்டில் யப்பானிய எதேச் சாதிகாரம் நடைபெற்று வந்த காலம் அது. அங்கே முனைவிட்ட விடுதலை எழுச்சி, ‘மார்க்ஸ் கிம்—இல்—சுங்’ தலைமையில் உணர்ச்சிமிகுந்த பேரிய இயக்கமாக வளர்ந்து ஒங்கியது. கொரிய மக்கள் புரட்சிப் படைபைச் சேர்ந்த 150 கொரியல்லாக்கள், இரகசிய திட்டத்துடன் சென்று நடரத்திவிட்டுத் திரும்பிய ஒரு தாக்குதல் பற்றியதே இக்கட்டுரை.

1937 யூன் 2 ம் தேதி இரவோடிவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த 150 கொரிய லாக்களும் மார்க்ஸ் கிம்—இல்—சுங் தலைமையில் யுக்தியான திட்டங்களுடன் போகொன்போ நகரை நோக்கி ஐடக்கத் தொடங்கினர். வழியிலே குறுக்கிட்ட நதியை, முன்னேற்பாட்டின்படி கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ‘மிதக்கும் பாலத்தின்’ துணையுடன் அவர்கள் கடந்தார்கள். திரும்பி வரும்வரையிற் பாலத்தைக் காவல்செய்ய ஒரு சிறுபிரிவு அங்கே அமர்த்தப்பட்டது.

படையினர் ‘கொன்யாங்க்டொக்’ மலை யினை ஏறிமுடித்தபோது வைகறைப் பொழுதாகிவிட்டது. அன்று யூன் 4 ம் தேதி, போகொன்போ நகரில் சந்தை நாள். இதனால், நண்பகலிலிருந்து வீதிகள் யாவும் பரபரப்பாயிருக்கும். இச் சூழ்நிலையைச் சாதகமாக்கி, எதிரிகளின் நடமாட்டம் பற்றி நேரில் அறிந்துவர இரு கொரியல்லாக்கள் மாறுவேடத்தில் நகருக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். ஒருவன் முட்டை விற்பவனாயும், மற்றவன் வழிப்போக்கனாயும் மாறினார்கள். எதிரிகளின் நிலையங்களை மார்க்ஸ்

கிம்—இல்—சுங் தொலைநோக்கி மூலம் கூர்ந்து அவதானித்தார்.

அன்று பாலையில், படைத் தலைமையாளர்களின் கூட்டம் மலைச்சாரற் காட்டினுள் நடந்தது. வீரர்கள் யாவரும் நாண்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டி

ஒவ்வொரு பிரிவினருக்கு ஓரிய கடமைகள் வகுக்கப்பட்டன. மூதலாவது பிரிவினர் வனப்பிராக்ஷன அலுவலகம், கப்பல் அலுவலகம், விவசாயப் பரிசோதனை நிலையம், தபால் நிலையம் ஆகியவற்றைத் தாக்கவேண்டும். இரண்டாவது பிரிவினர் ஒரு எந்திரத் துப்பாக்கியின் உதவியுடன் விதியைக் காவல் செய்தல், செய்தித் தொடர்புக் கம்பிகளைத் துண்டித்தல், எதிரிகளின் வருகையைத் தடுத்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்தல்வேண்டும். பொலிஸ் உபநிலையத்தைத் தாக்குவதும், ‘முசானுக்குச்’ செல்லும் போக்குவரத்து விதியைத் துண்டித்தலும் மூன்றாவது பிரிவினரின் பொறுப்பாகும். இவர்களுக்கு இரு எந்திரத் துப்பாக்கிகள் வழங்கப்பட்டன. நான்காவது பிரிவினருக்கு, நகரெங்கும் துண்டுப் பிரகாரங்கள் விநயோகித்தல், மக்களிடையே பிரசார வேலை செய்தல்; எதிரிகளிடமிருந்து கைப்பற்றப்படும் போர்க்கருவிகளைக் கடத்திச் செல்லுதல் ஆகிய பணிகள் அளிக்கப்பட்டன இருட்டிய பின்னர், 10 மணிக்குத் தாக்குதல் தொடங்கவேண்டும்.

சூரியன் மறைந்ததால்; மலையிலிருந்து கொரியல்லாக்கள் வரிசையாக இறங்கத் தொடங்கினார்கள். மூன்றாவது பிரிவினருந்த ஒருவர் தமது அனுபவத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “பொலிஸ் உபநிலையத்தையடைந்து, உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். இரு அப்பாவிக்குடியானவர்களை இரு பொலிஸ்காரர்கள் வெகுட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு ஆத்திரமூர், வெறுப்பும் ஏற்பட்டன, இந்தக் கட்டத்தில், ஒரு துப்பாக்கி வெடி இரவின்

அமைதியைக் கீழித்துக்கொண்டு கேட்டது.
[அடுத்த இதழில் முடியும்]

✱

(20-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

குருந்து . . .

ஏன் எல்லாரும் என்னை ஒரு விதமாகப் பார்க்கினம். முகத்தைச் சுளிச்சபடி இராசன் அம்மாவிற்கு காதுக்குள் என்னமோ சொல்லச் சொல்ல இன்னும் சத்தம் போட்டுப் பேசுகின்றார். எங்கடை அம்மா ஏன் வெளியே வந்து இவளுக்கு இரண்டு பேச்சுப் பேசி அடிக்கக் கூடாது. அம்மாவிற்கு நல்ல பெலமிருக்குத்தானே:

(4)

அம்மா சிரிச்சபடி இருக்கின்றார். அப்பாவுமும் அம்மாவுமும் விடிய விடிய கனக்கக் கதைத்தவை. அப்பாவுமும் அம்மாவுமும் சேர்ந்து நல்லாச் சிரிச்சவை இன்றைக்கு சாமிப்படத்துக்கு பூவைத்துச் சாம்பிராணி கொழுத்தி வைத்திருக்கின்றார். பூமரங்களுக்கும் தண்ணீர் வார்த்து முற்றத்தில் கோலமும் போட்டிருக்கின்றார். அப்ப அம்மாவுமும் அப்பாவுமும் உறவுதானே. அம்மாவாவும் இவ்வளவு நாளாய் அழுதுகொண்டிருந்தவ. இன்றுதான் அம்மா மாதிரிக் கிடக்கு.

“அம்மா... அம்மா உனக்கு அப்பா அம்மா இல்லையோ. ஏன் ஒருநாளும் வாறதில்லை. என்னை ஒருநாளும் கோயிலுக்கு கூட்டிப்போறதில்லை. என்னம்மா பேசாமல் இருக்கின்றாய். எங்கடை வீட்டை ஏன் ஒருத்தரும் வாறதில்லை. வந்து சாப்பிடுகிறதில்லை. சொல்லம்மா”.

‘அதெல்லாம் உனக் கென்னத்துக்கு’
‘சும்மா சொல்லம்மா’

அம்மா முற்றத்தைப் பார்த்தபடி சொல்லத் தொடங்கினார். அதிலே கனக்க என்னை விளங்கவில்லை. நான் கொஞ்சம் வளர்ந்து ஏழாம் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கேக்கை விளங்கும் என நினைக்கின்றேன். என்னவோ அம்மா சொன்னது இதுதான்

தாத்தா நல்ல பணக்காரராம். அம்மாவோடே இரண்டு அண்ணனும் இரண்டு தங்கையும் பிறந்தவையாம். அப்பா அவைக்கு வீடுகட்ட வந்தவராம். அப்பாவுமும் அம்மாவுமும் காதலாம். இதையறிந்த தாத்தா வேறையாருக்கோ கலியாணம் பேசி, ‘கலியாணம் செய்’ இல்லாவிட்டால் கொன்று போடுவேன்’ என்றாராம். மாபாக்களும் நல்லாக வெருட்டிச்சினமாம். எவ்வளவு கூடாத காரியம் செய்திட்டாய் ஊரிலே உலகத்திலே கண்முழிக்கேலாது. நீ பிறந்த பொழுது செத்திருந்தாக்கூட நல்லாயிருந்திருக்கும். எங்கடை குடும்பத்துக்கும் சாதீக்கும் அவமானம் தேடித்தர வந்து பிறந்தாயே. கோடரிக்காம்பு. அப்படியெல்லாம் பேசி அடி அடியென்று அடித்தினமாம். இதைப் பொறுக்க மாட்டாத அம்மா அப்பாவிடம் சொல்ல இங்கேவந்து சீனிக்கினமாம். அதுதானும் ஒருத்தரும் வாறதில்லை மாமாக்கள் அப்பாவை சந்தியிலே கண்டு நல்ல அடியெல்லாமபோட்டுகாயப்படுத்திச்சினமாம். அப்பாவுமும் அம்மாவுமும் ஒருத்தரோடையும் சொந்தம் கொண்டாடுறதில்லையாம். வரட்டும் வரட்டும் நான் பெரியவனாய் வந்து எப்படியெல்லாம் இருப்பேன்.

[யாவுமும் கற்பனை]

மாவீரர் மறைந்தார்

பாக்கு நீரிணையை வெற்றிகொண்டு, ஈழத் தமிழர்க்கெல்லாம் இணையற்ற பெருமை தேடித்தந்த தமிழன்னையின் தவப்புதல்வன்—நீச்சல் மாவீரர் நவரத்தினசாமி அவர்களை அதே அலைகடல் எம்மிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டுவிட்டது. வாழும்போது மட்டுமன்றி மாழும்போதும் நீச்சலிலேயே இன்பக்கண்ட இனிய தமிழ் வீரரின் மறைவினால் “எழில்” ஆறுத்துயரடைகிறது.

பிறமொழிச் சிறு கதை

சொன்னால்

சொன்னதுதான்

மன்னிக்க வேண்டும். இந்தச் சிறு வலின் பெயரை உங்களுக்கு என்னால் சொல்ல முடியாது. அவன் எங்கே வசிக்கிறான், அவனுடைய தாய் தந்தையார் என்ற விபரத்தையும் தர முடியாது. இருட்டிவிட்டதால் அவனுடைய முகத்தை நன்றாகப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. இது மாத்திரந்தான் எனக்கு ஞாபகம். அவனுடைய முக்கில் புள்ளி விழுந்திருந்தது.

கோடைக்கால நாளொன்று, ஒரு சுவாரஸ்யமான புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு தோட்டமொன்றுக்குள் புகுந்தேன். புத்தகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டதால் இருண்டு விட்டதை நான் அவதானிக்கவில்லை.

என் கண் முன்னே எழுத்துக்கள் மங்கி மறைய ஆரம்பித்தன. வாசிப்பது கூசாத்தியமானது. புத்தகத்தை முடிக்கொண்டு வெளியேறும் வழியினூடாக நடந்தேன்.

தோட்டம் காலியாகிவிருந்தது. பாதையில் விளக்குகள் ஒளித்தன. மரங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து தோட்டக்காரனின் பணியோசை ஒலித்தது.

நான் சென்றடையும் முன்னர் தோட்டத்துக் கேட் அடைக்கப்பட்டு விடும் என்று அஞ்சி அவசரமாக நடந்

தேன். பிரதான நடைபாதைக்கப்பாலுள்ள புதர்களுக்குப் பின்னி ருந்து யாரோ விம்மி அழுகின்ற சப்தம் கேட்டது. நடையை நிறுத்திக்கொண்டேன்.

பக்கத்தில் ஓடிய நடைபாதைக்குத் திரும்பினேன். இருட்டில் ஒரு சிறிய வெள்ளை நிற வீடு தென்பட்டது அது தோட்டக்காரனின் வீடாக இருக்க வேண்டும். அதன் சுவர்களுக்குப் பக்கத்தில் ஏழு அல்லது எட்டு வயதுடைய ஒரு சிறுவன் நின்றான். தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு உரக்க அழுதான்.

அவனிடம் சென்று பேசினேன்.

“என்ன விஷயம் தம்பி?”

பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளைக்கு அடிபணிபவன் போல அழுகையை நிறுத்திக்கொண்டு தலையை உயர்த்தி என்னை நோக்கினான்.

‘ஒன்றுமில்லை’ என்று பதிலளித்தான்.

‘யாராவது உன்னைத் துன்புறுத்தினார்களா?’

‘இல்லை’

‘ஏன் அழுகிறாய்?’

விக்கிட்டுகொண்டு கண்ணீரை விழுங்கினான்.

‘நீ என்னோடு வா. சுணங்கி விட்டது, தோட்டத்தை அடைக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே கரத்தை பிடித்து இழுத்தேன். ஆனால் அவன் நகரவில்லை.

‘என்னால் போக முடியாது’ என்றான்.

‘ஏன்?’

‘ஒன்றுமில்லை’ என்றான் சிறுவன்.

‘உனக்குச் சுகயினமா?’

‘இல்லை’

‘அப்படியானால் என்னுடன் வருவதற்குத் தடையென்ன?’

‘நான் காவல் கடமை புரிகிறேன்’ என்று விளக்கப்படுத்தினான்.

‘காவல்?’

‘தெரியவில்லையா? அது நாங்கள் விளையாடும் விளையாட்டொன்று’

‘நீ யாருடன் விளையாடுகிறாய்?’

சிறிது மௌனமாக இருந்துவிட்டு சிறிது நில் குடைந்தவனாக, ‘எனக்குத் தெரியாது’ என்றான்.

‘அதேசமாய் இருக்கிறதே. யாரோடு விளையாடுகிறாய் என்று உனக்குத் தெரியாதா?’

சிறுவன் இல்லையென்று தலையை அசைத்தான். ‘நான் வாங்கில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த போது சில பெரிய பையன்கள் என்னை அணுகி போர் விளையாட்டு விளையாட உனக்கு விருப்பமா?’ என்று கேட்டார்கள். ‘ஆம்’ என்றேன். விளையாட்டு ஆரம்பமானது. என்னை ஸார்ஜண்டாக நியமித்தார்கள். பெரியபையன்களில் ஒருவன் மார்ஷல். அவன் என்னை இங்கே அழைத்து வந்து கூறினான்: ‘இது ஆயுதக் கிடங்கு. நீ இதைக் காவல் புரிய வேண்டும். நான் ஆள் அனுப்பும்வரை நீ காவல் காக்க வேண்டும்?, நான் சரி

யென்று வாக்குறுதியளித்தேன், அவன் சொன்னான்; ‘நீ காவல் செய்வதை விட்டுவிட்டுப் போக மாட்டாய் என்று வாக்குறுதி தா.’

‘யிள் என்ன நடந்தது?’

‘நான் வாக்குறுதியளித்தேன்’

‘பிறகு?’

‘அவர்கள் பிறகு தலைகாட்டவில்லை. நான் இன்னும் காவல் புரிகிறேன்’

‘நீ கடமையேற்கும்போது என்ன நேரம்?’

‘வெளிச்சமாய் இருந்தது’.

‘அந்தப் பெரிய பையன்கள் எங்க என்று நினைக்கிறாய்?’

‘அவர்கள் போய் இருக்க வேண்டும், என்று பெருமூச்செறிந்தான், என்னைப்பற்றி மறந்திருக்க வேண்டும்.’

‘அப்படியானால் நீ ஏன் இங்கே இருக்கவேண்டும்?’

‘நான் வாக்குறுதி கொடுத்த விட்டேன்.’

எனக்குச் சிரிப்பு வந்திடும் போல் இருந்தது. இதில் சிரிப்புக்கு ஒன்று மில்லையென்று உணர்ந்ததும் சிரிப்பை நிறுத்திக் கொண்டேன். பையனுடைய வரதம் சரியானது. விளையாட்டாய் இருந்தாலுஞ் சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி, வாக்குறுதியை மீற முடியாதல்லவா!

‘நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்று வினவினேன்

‘தெரியவில்லை’ என்று சிறுவன் விமரிசனம்.

சிறுவனுக்கு உதவ விரும்பினேன் ஆனால் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவனைக் காவல் புரிய வைத்து விட்டு, அவனுடைய வாக்குறுதியைப் பெற்றுக்கொண்டு தாமே கம்பி நீட்டி

விட்ட முட்டாளாய் யையன்களைத் தேடி நான் செல்லவேண்டுமா? அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வாய்ப்புண்டா? அவர்கள் ஏற்கனவே இராச்சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, சிலவேளை நித்திரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

இங்கே இருட்டில் சாப்பாடின்றி இச் சிறுவன் காவல் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

'நிச்சயம் உனக்கும் பசியாய் இருக்கும் என்றேன்.

'ஆம்' என்றான் பையன்.

'நான் உனக்காகக் காவல் செய்கிறேன். நீ வீட்டுக்கு ஓடிப்போய் சாப்பிட்டு விட்டு வா' என்றேன்.

'ஆனால் அது சரியா?' என்றான்.

'ஏன் கூடாது?'

'நீப் பட்டாளத்தைச் சேர்ந்தவரல்லவோ?'

தலையைச் சொறிந்தேன்.

'ஹும் நீ கூறுவது சரி. அது முடியாத காரியம். உன்னை வேலையிலிருந்து நீக்கவும் என்னால் முடியாது. அது உன்னுடைய உயர் அதிகாரியால் மாத்திரமே முடியும்.'

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு யோசனை பிறந்தது ஒரு உயர் அதிகாரியை நான் கண்டுபிடித்தால் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்று உணர்ந்தேன்.

'ஒரு நிமிசம் இங்கே காத்திரு' என்று பையனுக்குக் கூறிவிட்டு வெளி வாசலை நோக்கி அவசரமாக ஓடினேன்.

வெளிவாசல் இன்னும் திறந்து கிடந்தது. தோட்டக்காரனுடைய மணியோசை தூரத்தில் கேட்டது.

நான் தோட்டத்து வாசலில் நின்றேன்—அவ்வழியாகச் செல்லும் பட்டா

ளத்து உயர் அதிகாரி யாராவது சென்றால் அவரை அணுகலாம் என்ற நம்பிக்கையில். யாருமே வரவில்லை.

தோட்டத்துக்குள் திரும்ப முனைந்த போது மூலையில் டிராம் வண்டி நிறுத்த மிடத்தில் உயர் ராணுவ அதிகாரி யொருவரின் காக்கி தொப்பி புலனானது. இவரைக் கண்டபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி என்னுடைய ஜீவியத்தில் எப்போதுமே ஏற்பட்டதில்லை. டிராம் நிறுத்தும் இடத்துக்குக் கால்கள் எவ்வளவு விரைவாகச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகச் சென்றேன் இச்சமயத்தில் இன்னொரு டிராம் வந்தது, மற்றவர்களுடன் இந்த உயர் அதிகாரியும் நெருங்கிக்கொண்டு அதற்குள் ஏறி முயற்சித்தார்.

மூச்சுத் திணற அவரைத் தொடர்ந்து ஓடினேன். 'பன்னிக்கவேண்டும் மேஜர் தோழரே, உங்களுடன் ஒரு நிமிஷம் கதைக்க வேண்டும்.

என்ன விஷயம்?' என்று கலவரமுற்று அவர் கேட்டார்.

'ஒரு சிறுவன் காவல் பணி செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் வாக்குறுதியளித்திருப்பதால் கடமையை உதறி விட்டுச் செல்லமுடியாமல் இருக்கிறான்.

என்மீது ஆச்சரியப் பார்வை யாய்ச்சிய வண்ணம் மேஜர் முழித்தார்.

'எனக்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?' என்றார்.

அவருடைய டிராம் வண்டி நகர்ந்தது. அதிர்ச்சியுற்று நின்றார்.

விஷயத்தை விபரமாக விளக்கினேன். 'நிச்சயமாக உங்களுடன் வருகிறேன், உற்சாகமாகக் கூறினார்.

தோட்டக்காரன் கதவையடைக்கும் தறுவாயில் தோட்டத்தை அடைந்தோம். கொஞ்சம் தாமதிகும்படி மன்றினேன். தோட்டத்தில் ஒரு சிறுவனை விட்டுவிட்டுச் சென்றதாகக் கூறினேன். மேஜரும் நானும் அவசரமாக நடந்தோம்.

இருட்டில் ஊட்டப்பட்டு காவல் கூடத்தை அடைந்தோம். நான் நிறுத்தி விட்டுச் சென்ற இடத்தில் பையன் அமைதியாக விம்மியழுது கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு சப்தமிட்ட போது களிப்பால் துள்ளிக் குதித்தான்.

'உன்னுடைய உயர் அதிகாரியை நான் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்' என்று கூறினேன்.

மேஜரைக் கண்டதும் சிறுவன் உஜாராக நிமிர்ந்து நின்றான்.

'தோழர் காவல் ஊழியரே, உம் முடைய பதவி என்ன?' என்று மேஜர் கேட்டார்.

'ஸார்ஜன்ட்' என்றான் பையன்.

'தோழர் ஸார்ஜன்ட், காவல் வேலையை விட்டு விட்டு செல்லும்படி நான் உத்தரவிடுகிறேன்'

இதைத் தொடர்ந்து அமைதி.

'உம்முடைய பதவியை தயவுசெய்து தெரிவிக்கவும்.

'நான் ஒரு மேஜர்' என்று அதிகாரி பதிலளித்தார்.

'தோழர் மேஜரே, உம்முடைய கட்டளைக்கு தலை பணிந்து காவல் வேலையை கைவிடுகிறேன்.'

சிறுவன் ராணுவ ரீதியில் உசாராகப் பேசியதைப் பார்த்த எம்மிருவருக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

நீம்மதியடைந்த சிறுவனும் களிப்படைந்து சிரித்தான்.

நாம் மூவரும் தோட்டக் கதவைத் தாண்டியதும் காவற்காரன் சாவியை பலமுறை திருகிவிட்டு பூட்டைப் போட்டான்.

மேஜர் கையை நீட்டிச் சிறுவனைப் பிடித்தார்.

'நல்லது தோழர் ஸார்ஜன்ட், நீ நல்ல ராணுவ வீரனாய் வணக்கம்' என்றார் மேஜர்.

'வணக்கம்' என்றான் பையன்.

மேஜர் எம்மிருவருக்கும் ஸாரம் போட்டு விட்டு டிராய் வண்டியைப் பிடிக்க ஓடினார்.

சிறுவனின் கரத்தைப் பிடித்து பிரியாவிடை கூறினேன்.

'நான் உன்னை வீடுவரை அழைத்துச் செல்ல வேண்டுகுமல்லவா?' எக்தேன்.

'தேவையில்லை. நான் பக்கத்தில் தான் வசிக்கிறேன். மேலும் எனக்குப் பயில்லை' என்றான்.

அவனுடைய முகத்தை நோக்கினேன். எனக்கு விஸ்வாசம் பிறந்தது. திடசங்கற்பம் திறைந்த, தன் வாக்குறுதியை கௌரவிக்கும் திராணி பெற்ற சிறுவன் இருட்டுக்கார அவனுடைய அதை விட பயங்கரமானவற்றுக்கே அஞ்சப் போவதில்லை.

வளர்ந்த பின்னர் வாழ்க்கையில் என்ன தொழிலைச் செய்தாலும், அவன் அனைத்துக்கும் மேலே மனிதரைய் இருப்பான் என்று உணர்ந்தேன்.

இந்த எண்ணம் அவனைச் சந்தித்ததைக் குறித்து சந்தோஷத்தை யளித்தது.

அவனுடைய கரத்தை மறுபடியும் பிடிக்க வேண்டுமென்று என் இதயம் துடித்தது

எழுதியவர்: லியோனிட் பண்டலேயேல்
(சோவியத் நாடு)

இலத்திரக் கணனிகள்

(Electronic Computers)

— 3 —

க. நடேசலிங்கம் B. Sc. (Hons)
Associate Member I. E. E. (Lond)

பொளதிகவியல் விரிவுரையாளர்,
இலங்கை உயர் தொழில்நுட்பவியற் கலாசாலை

கூட்டல் (Addition)

583+317 என்ற தசம முறைக் கூட்டலை இருகூற்று எண்களைப் பாவித்துச் செய்வதற்கு வழக்கம்போல் இரு எண்களையும் ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக எழுத வேண்டும்.

$$\begin{array}{r} \text{அதாவது: } 1001000111 \\ \quad \quad \quad 100111101 \\ \hline \end{array} +$$

தசம முறையில் எண்களின் ஒன்றன் இலக்கங்களைக் (Unit's digit) கூட்டும் போது கூட்டுத்தொகை பத்திலும் கூட வந்தால் பத்திற்கூடிய பகுதியை ஒன்றன் இலக்கங்களுக்குக் கீழே எழுதிவிட்டு பத்தின் இலக்கங்களுடன் (Ten's digit) ஒன்றைச் சேர்க்கின்றோம்ல்லவா? இப்படியே மற்றைய இடங்களில் இருக்கும் இலக்கங்களுக்கும் செய்கின்றோம்.

$$\begin{array}{r} 583 + \\ 317 \\ \hline 900 \quad (\text{விடை}) \\ \hline 11 \end{array}$$

இதே செய்கையை நாங்கள் மேலே எழுதப்பட்டிருக்கும் இருகூற்று எண்களின் முதல் இலக்கங்களுக்கும் செய்வோம். இங்கே முதலாவது எண்ணிலும் இரண்டாவது எண்ணிலும் உள்ள இரு ஒன்றுக்களையும் கூட்ட இரண்டு வருகிறது. தசம முறையில் பத்து அல்லது அதற்கு மேலாகக் கூட்டுத்தொகை வரும்தோது எண்களின் பத்தின் இலக்கங்களுடன் கூட்டுவதற்காக ஒன்றை எடுத்துச் செல்கின்றோம்ல்லவா? இதேபோல இங்கு கூட்டுத்தொகை இரண்டாக அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்டே இருக்கும்போது அதே இடத்திற்கு ஒன்றை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இவ்வழியைப் பின்பற்றி நாம் 1110000100 என்ற எண்ணை விடையாகப் பெறலாம். கீழே கூட்டும்முறை தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

$$\begin{array}{r} 1001000111 \\ 100111101 \\ \hline 1110000100 \quad (\text{கூட்டுத் தொகை}) \\ \hline 1111111 \quad (\text{எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது}) \end{array}$$

கழித்தல் (Subtraction)

வகுத்தல் (Division) — (பிரித்தல்)

இருகூற்று முறையில் இரு எண்களைக் கூட்டுமபோது ஒரு இடத்திலுள்ள கூட்டுத்தொகை இரண்டாக அல்லது அதற்கு மேற்பட்டு இருக்கும்போது அடுத்த இடத்திற்கு ஒன்றை எடுத்துச் செல்வது போல், கழிக்கும்போது மேலே யுள்ள இலக்கம் பூச்சியமாக விருந்தால் அவ் இலக்கம் இருக்குமிடத்திற்கு முன்னே யுள்ள இடத்திலிருந்து ஒன்றைக் கடனாக எடுக்க வேண்டி வரும். தசம முறையில் கடனெடுக்கப்பட்ட இந்த ஒன்றின் பெறுமதி தேவைப்பட்ட இடத்திற்கு பத்தாக மாறுகின்றதல்லவா? இதே போல் இருகூற்று முறையில் அதன் பெறுமதி இரண்டாக மாறுகின்றது. இதே மனதிற்கொண்டு கீழே இரு முறைகளினாலும் விவரிக்கப் பட்டிருக்கும் கழித்தலை விளக்கிக் கொள்ளலாம்.

186 ÷ 7 என்ற பிரித்தலை இருகூற்று முறையில் விடுவிப்பதற்கு முன்னோடியாக தசம முறையில் விடுவிப்போம்.

$$\begin{array}{r}
 583 \text{ ---} \\
 317 \text{ ---} \\
 \hline
 266 \text{ ---} \\
 \hline
 1
 \end{array}
 \quad
 \begin{array}{r}
 1001000111 \text{ ---} \\
 100111101 \text{ ---} \\
 \hline
 100001010 \text{ (விடை)} \\
 \hline
 1 \quad 1 \quad 111 \text{ (கடனெடுத்தது)}
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 26 \\
 \hline
 7 \overline{) 186} \\
 \underline{14} \\
 46 \\
 \underline{42} \\
 4 \text{ மீதி}
 \end{array}$$

பெருக்கல் (Multiplication)

இருகூற்று முறைப் பெருக்கல்கள் மிகவும் சூலேசானவை. கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் உதாரணம் இதற்குச் சான்று.

$$\begin{array}{r}
 45 \times 101101 \\
 13 \\
 \hline
 135 \\
 45 \\
 \hline
 585 \\
 \hline
 101101 \times 101101 \\
 1101 \\
 \hline
 101101 \\
 101101 \\
 \hline
 1001001601
 \end{array}$$

இங்கே 186 என்ற எண்ணை 7 ஆறாக பிரிப்பதற்கு எண்ணின் இடதுபக்கத்திலிருக்கும் முதலாவது இலக்கத்தை 7 ஆல் வகுக்கலாமா என்பதை முதலிற் பார்க்கின்றோம்; அது முடியாமலிருப்பதால் இடது பக்க முதலிரண்டு இலக்கங்களையும் சேர்த்து வகுக்க முயற்சிக்கின்றோம். இவ்விரண்டு இடதுபக்க இலக்கங்களையும் சேர்க்க 18 என்ற எண் வருகின்றது. இந்த எண் 7 இலும் பெரிதாக இருக்கின்றபடியாலும் 7 ஐ இருமுறை அடக்குவதாலும் 8 இற்கு மேலே 2 ஐ முறையாகப்போட்டு மீதியாக 4 ஐப் பெறுகின்றோம். பின்பு இந்த 4 உடன் 8 இற்கு அடுத்துள்ள 6 ஐயும் சேர்த்து நமது செய்கலைத்தொடருகின்றோம் விடை 26 முறையும் 4 மீதியாகவும் வருகின்றது. இருகூற்று முறை வகுத்தலிலும் இதே வழியையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும். இப்போ நீங்கள் இம் முறையால் விவரிக்கான முயற்சியுங்கள். பின் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் செய்கை முறையுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

$$\begin{array}{r}
 111 \quad | \quad 11010 \text{ [முறை]} \\
 \hline
 10111010 \\
 111 \\
 \hline
 1001 \\
 111 \\
 \hline
 1001 \\
 111 \\
 \hline
 100 \text{ (மீதி)}
 \end{array}$$

இருகூற்று முறையில் இரண்டாற் பெருக்குதலும் வகுத்தலும் தசம முறையில் பத்தாற் பெருக்குவதற்கும், வகுத்தலுக்கும் சரியானது. ஆகவே 101010 என்ற எண்ணை 2 ஆற் பெருக்கி 1010100 என்பதையும் 2 ஆல் வகுத்து 10101 என்பதையும் விடையாகப் பெறலாமல்லவா?

மறை எண்கள்—(Negative Numbers)

ஐந்து இலக்க (5-digit) தசம எண்களைப் பாவிக்கும் ஒரூர் சாதாரண மேசைக் கணினிக்கும் கருவியை (Desk Calculator) எடுத்துக்கொண்டிருக்கலானால் அதில் பூச்சியம் கீழ்க்கண்டவாறு குறிக்கப்பட்டிருப்பதை அறிவீர்கள்.

$$00000$$

இந்த எண் கருவியின் பதிவேட்டில் (Register) இருக்கும்போது ஒன்றை இது விருந்து கழிப்பதற்குத் தேவையான ஆழியை (Switch) அமத்தியதும் கருவி ஒன்றைப் பதிவேட்டிலுள்ள எண்ணின் ஒன்றை இலக்கத்திலிருந்து கழிப்பதற்கு எத்தனிக்கும். பதிவேட்டின் ஒன்றன் தானத்தில் பூச்சியம் இருப்பதால் பத்தின் இலக்கத்திலிருந்து பத்தைக் கடனெடுத்து

விடையின் ஒன்றன் தானத்தில் ஒன்பதப் பதிவு செய்யும் இப்படியே சுழிக்கு ஒன்றை தொடரும் பதிவேடு ஐந்து இலக்க எண்களை மட்டும் கையாளக் கூடியதாக விருப்பதால் விடை 99999 ஆகப் பதியப்படும். பூச்சியத்திலிருந்து ஒன்றைக் கழிக்கும்போது கருவியின் பதிவேட்டில் 99999 என்ற எண் தோன்றுகிறது. ஆகவே கணினிக்கும் கருவியில் 99999 என்ற நேர் எண் (Positive Number) —1ஐக் குறிக்கின்றது. கருவியைப் பொறுத்தளவில் ஒரு எண்ணிலிருந்து ஒன்றை கழிப்பது அந்த எண்ணுடன் 99999 ஐக் கூட்டுவதற்கு சரியானதாகும்.

உதாரணம்:-

$$\begin{array}{r}
 01247 \quad - \\
 00001 \\
 \hline
 01246
 \end{array}
 \qquad
 \begin{array}{r}
 01247 \quad + \\
 99999 \\
 \hline
 01246
 \end{array}$$

01247 என்ற எண்ணையும் 99999 6 என்ற எண்ணையும் கூட்டுபோது உங்களுக்கு 101246 என்ற எண்ணை விடையாக வரும். நாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட கருவி ஐந்து இலக்க எண்களை மட்டும் பாவிப்பதால் பதிவேட்டில் 01246 எ விடையாகப் பதியப்படும். 99999 என்ற நேர் எண்ணை —1 என்ற மறையெண்ணின் 'திரப்பி' (Complement) என்ற பெயர் கொண்டழைப்பர். எந்த ஒரு எண்ணின் நிரப்பியைக் காண்பதென்றாலும் அந்த எண்ணைக் கருவியிற் பூச்சியத்தைக் குறிக்கும் எண்ணிலிருந்து கழிக்கவேண்டும். பதிவேட்டில் இருக்கும் எந்தவொரு எண்ணிற்கும் இரண்டுவிதமான அர்த்தம் கூறலாம். உதாரணமாக 03642 என்ற எண்ணை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த எண் ஒன்றில் 3642 என்ற நேர் எண்ணைக் குறிக்கலாம். அல்லது—96358

ஓ, தமிழ்வாணனே!

இலங்கையில் ஏராளமான ஆண்களும், பெண்களும் தன்னைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டதாகவும், கால் களைத் தொட்டுக் குடிபிட்டதாகவும், இங்கு வந்து, முக்குடைப்பட்ட, தமிழ்வாணன் தமது 'கல்கண்டிள்' கூச்சமின்றி 'விளம்பரம்' செய்துள்ளார். உண்மையில் நடந்தது இதுதான்?

தமிழ்வாணனின் பத்திரிகை அறிக்கைகளினால் ஆத்திரமுற்று, விளக்கம் கேட்க அவரிடம் சென்ற தன்மானமுள்ள இளைஞர்களையெல்லாம், ஏதோ வெகுநாட்களாய் அறிமுகமானவர்கள் போலக் கட்டியணைத்துத் தழுவி, அவர்களையே அதிர்ச்சிக்குள்ளாகிய நிகழ்ச்சிகளை நாம் அறிவோம், மீன்பாடும் மட்டுநகரில், இவர் கவனிப்பாரற்று நாய்போல் அலைந்ததை நாடறியும். இந்தச் 'செல்லாக்காசு' இன்று கேட்கமான முறையில், மானமுள்ள சுழத்துப் பெண்களைப்பற்றிக் கற்பனைசெய்து தனது 'சுயவிளம்பரம்' வாசவெளியிட்டிள்' எழுதிச் 'சரடு' விடுகிறார். ஆல் ஆடவனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிடும் காட்சியைக் கீழ்த்தரமான தென்விந்தியச் சினிமாப் படங்களில் காணலாமே யொழிய, சுழத்தின் வேறெந்த முலை முடுக்குகளிலும் காணமுடியாது. ஒரு வேளை தமிழ்வாணனுக்குப் பரிசீலனமான இடங்களில் காணலாமோ என்பதை நாம் அறியோம். இந்தத் தலைகன்த்ச அறிக்கைகளுக்கு, இவர் போன்றோர் இங்குமழத்துத் தம் செல்லாக்கைப் பறைசாற்றும் பேர்வழிகள் தான் பொறுப்பேற்கவேண்டும்.

மறை எண்ணின் நிரப்பியாக விருக்கலாம். ஒரு மேசைப்பொறியை (Desk Machine) இயக்குபவருக்கு இவ்விரு சாத்தியக்கூறுகளில் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற சரியான என் எதென்பதை தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலிருக்கின்றது. தானாகவியங்கும் கருவிக்கு இந்த ஆற்றல் இல்லாதபடியால் எண்ணப்பார்த்ததும் எண்ணின் 'குறி' (Sign) யைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வழிவகைகள் செய்யப்படவேண்டும்.

தசம மறையெண்கள் அவற்றின் நிரப்பிகளாற் குறிக்கு முறையைத் தெரிந்து கொண்டீர்கள். இதே முறையை எங்களுக்கு மிக முக்கியமாகத் தேவைப்படும், இலத்திரக் கணனிகள் பாவிக்கும் இருகூற்று எண்களுக்கும் பிரயோகிப்போம். ஒரு 8 — இலக்க (8 digit) இருகூற்றுக் கணனியை எடுத்துக் கொள்வோம், இங்கே —1 இன் நிரப்பி,

0 0 0 0 0 0 0 0	
0 0 0 0 0 0 0 1	
<hr/>	
1 1 1 1 1 1 1 1	ஆகும்

இப்படியே மற்ற இருகூற்று எண்களின் நிரப்பிகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம். நேரெண்களையும் மறையெண்களின் நிரப்பிகளையும் கணனிகள் வேறுபடுத்தியறியும் ஆற்றலைப் பெறவேண்டுமானால், அவற்றின் கொள்ளளவு (Capacity) ஒரு இலக்கத்திற்கு குறைக்கப்பட வேண்டும். கணனியின் இடதுபக்க முதலாவது இலக்கத்தை நாம் இதற்குப் பயன்படுத்தலாம். ஒரு எண்ணின் இடதுபக்க முதலாவது இலக்கம் பூச்சியமாகவிருந்தால் அந்த எண்ணை எப்போதும் நேரெண்ணாகவே கொள்ளவேண்டும். இடதுபக்க முதலாவது இலக்கம் 1 ஆகவிருந்தால் அந்த எண் ஒரு மறையெண்ணின் நிரப்பியைக்

குறிப்பதாகக் கருதவேண்டும். இவ்வழக்கின் (convention) டிடி 8 இலக்க எண்ணைப் பாவிக்கும் கணவியின் எண்வீச்சு (Number Range) 127 இலிருந்து -128 வரை வியாபித்திருக்கும் இரண்டாவது அட்டவணையில் இவ்வெண் வீச்சுத் தரப்

பட்டிருக்கின்றது. ஒரு 40 இலக்க இரு கூற்றுக் கணவி: 549755813387 இற்கும் -549755813888 இடையிலுள்ள எந்த ஒரு தசம எண்ணையும் கையாளக்கூடிய ஆற்றல் பொருந்தியதாக இருக்கின்றது.

அட்டவணை 2

இருகூற்று வகைக் குறிப்பு (Binary representation)	தசமச் சமவலு (Decimal equivalent)
01111111	127
01111110	126
01111101	125
01111100	124
01111011	123
⋮	⋮
00000101	5
00000100	4
00000011	3
00000010	2
00000001	1
00000000	0
11111111	1
11111110	1
11111101	1
11111100	1
11111011	1
⋮	⋮
10000100	-5
10000011	-124
10000010	-125
10000001	-126
10000000	-127
	-128

(தொடரும்)

‘ஹிப்பி’களைப்பற்றி அறியுங்கள்!

—‘எழில் நிகுபர்கள்’—

‘கொஞ்சம் நிற்கிறீர்களா? உங்களுடன் நாம் சற்றுப் பேச வேண்டும்.

‘நிச்சயமாக!’ என்று கத்தியபடி, சுமந்னைவந்த மூட்டை முடிச்சுகளைச் சடாரென்று கீழே போட்டுவிட்டு, அதன்மேற் சாவதானமாக உட்கார்ந்து கொண்டார் நாம் சந்தித்த அந்த முதலாவது ‘ஹிப்பி’ கொழும்பு நகரிலே, காவி வீதியின் அகன்ற நடைபாதை அது.

ஹிப்பிகளுக்குரிய “இலக்கணங்கள்” இவரில் நன்றாக பொருந்தியிருந்தன. தோன்களைத் தொடும் நீண்ட சிகை; நெடுங்காலமாகச் சவரம் செய்யப்படாத முகம்; அசுத்தமான, கீழிந்து தைக்கப்பட்ட உடை; பாத அணி கிடையாது. காலிலே சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த துணி, அதனுள்ளிருக்கும் காஃம் பெரிதென்பதைக் காட்டியது. மொத்தத்தில்— பார்ப்பதற்கு ‘வேடிக்கையான’ வெள்ளை உருவம்.

‘உங்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம். நீங்களெல்லாம் எதற்காக இப்படித் தெருத்தெருவாகவும், நாடுநாடாகவும் அலைந்து திரிகிறீர்கள் என்பதை அறிவிப்பீர்களா?’

‘இதிலென்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? என்பதுபோல அவர் எம்மைப் பார்த்தார். ‘நாங்கள் மகிழ்ச்சியை நாடுகிறோம். வாழ்க்கையை நீங்கள் பார்ப்பதைவிடச் சிறந்ததான ஒரு நோக்கில் நாங்கள் பார்க்கிறோம்.’

‘கஞ்சா புகைப்பதையும், போதை மருந்துகளை உட்கொள்வதையும், தவறான

ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுவதையும் தான் குறிப்பிடுகிறீர்களா? உங்களைப்பற்றி மற்றவர்கள் மிகவும் தாழ்வாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.’

அலட்சியமாக எம்மைப் பார்த்தார் ஹிப்பி: நாங்கள் கூறியது அவரை அதிகம் பாதிக்கவில்லையென்று தெரிந்தது. ‘நீங்கள் எம்மைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை!’ என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தார். ‘நீங்கள் சமுதாயத்தின் அடிமைகள். நீங்கள் தொழில் பார்த்தீர்கள்: மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்படுகிறீர்கள்: கடமைப்படுகிறீர்கள், உங்கள் நடை, உடை, பாவனைகள் யாவும் மற்றவர்களைப்பொறுத்தே அமைகின்றன. நாம் அப்படியல்ல. நாங்கள் சுதந்திரப் பறவைகள். நாங்கள் மற்றொரு சமுதாயத்தைப் படைக்க விரும்புகிறோம்.’ அவரது பேச்சிலே ‘பெருமை’ தாண்டவம் மாதிரியது

‘இங்கு வந்து மூன்று வாரங்களாவதாக முன்னர் கூறினீர்கள். இலங்கை எப்படியிருக்கிறது?’

‘நான் இதுவரையில் எத்தனையோ நாகேளுக்குச் சென்று வந்திருக்கிறேன் எனக்கு மிகவும் பிடித்த நாகேள் மொறக் கொவும், இலங்கையும் தான். இங்கே நான் ஒரு குறைபாட்டையும் கண்டேன், தெருவழியே நடந்து செல்லும்போது, சிலர் பார்த்துவிட்டு ‘உஸ்... உஸ்’ என்றும் ‘ஹஹஹா, என்றும் வீதம்விதமான சத்தங்கள் எழுப்புகிறார்கள். இதனால், நான் அவர் முகத்தையும் நிமிர்ந்து நோக்காமலே நடந்து செல்வேன். எங்கள் நாட்டில் இப்படி எவரும் சேட்டைகள் செய்யவில்லை.’

அவன் புகைத்துக் கொண்டிருந்த கஞ்சாச் சுருள் முடி புற் தறுவாயிலிருந்து தது இடப்பொழுது எம்முடன் பேச்சுக் கொடுப்பதற்கு விரும்பாதவன் போல அவன் காணப்பட்டான். எமது கேள்விகள் வர வீணாகிக்கொண்டு வந்தன. நாங்கள் எழுந்து நடந்தோம்.....

மழை பெய்யும் அறிகுறி தென்பட்டதாலும், நடைபாதையில் கணிசமான அளவு கூட்டம் கூடிவிட்டதாலும், நாம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நகர்ந்தோம்...

காலிமுகக் கடற்கரை, நள் ளிரவு நேரம், சனநடமாட்டம் எதுவுமில்லை. 'ஜிப் ஜிப்' வெண வீசிய ஒளி காற்று உடலைக் கிள்ளியது புற்றரையிடுபடுத்துகின்றத அந்த இரு ஹூட்டிகளையும் நெருங்கினோம்.....

அவர்கள் சரியாக இன்னும் தூங்கவில்லை. எம்மைக் கண்டதும் குழப்ப மடைந்தவர்களாக இருவரும் உற்று நோக்கினர். 'மன்னிக்கவேண்டும்' என்று கூறிவிட்டு, அவர்களையே கீழ அமர்ந்தோர். 'உங்களுடன் கொஞ்சம் பேசலாமா?'

அவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். அவன் இன்னும் படுத்தபடியே இருந்தான். கஞ்சாச் சுருளொன்றைப் பற்றவைத்து அகலிடம் கொடுத்துவிட்டு மற்றொன்றைத் தனக்காக எடுத்துக் கொண்டான். கஞ்சாப் புகையின் சக்தி போலும், இப்பொழுது அவளும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

'பனியும் குளிர்காற்றும் வீசும் இக் கடற்கரையிற் படுத்துக் கிடக்கிறீர்களே?—

'நாங்கள் ஹிப்பிகள்' — சுருக்கமாகப் பதில் வந்தது. அவர்களிடமிருந்த பணம் முடிந்திருக்க வேண்டும். பணமுள்ள ஹிப்பிகள் கிஹாட்டல்களில் தங்குகிறார்கள். மற்றும் சிலர் இவ்வ

கையர் சளின் விருந்தாளிகளாக வந்தவர்கள். இந்த இரு 'ரகங்கனிலும்' அடங்காதவர்கள் தான். கடற்கரைகளிலும், பூங்காக்களிலும் துயில்கின்றனர்.

'நீங்கள் இருவரும் இவங்கைக்கு வரும்போது ஒன்றாகவேதான் வந்தீர்களா?'

அவர்கள் பதில் சொல்வதைவிடுத்து ஒருவரை யொருவர் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். கணவன்—மனைவி என்கிற கட்டுப்பாடு ஹிப்பிகளுக்கு அதிகமில்லை, உள்ளூர்ப் பெண்களுக்காகத் தமது 'ஜோடிகளை' மாற்றுத்தரவும் ஹிப்பிகள் பின்நிற்பதில்லை.

'கஞ்சாவை எங்கிருந்து பெற்றுக் கொண்டீர்கள்?'

அவன் ஒரு 'டாக்கட்' கஞ்சாவை எடுத்துக் காட்டினான். 'இதன் விடையம்பது சதம், உங்களுக்கு வேண்டுமா. ஆல், மருதரணையில் வாங்கித் தர முடியும்.

(தொடர்ச்சி சடுத்த இதழில்)

சந்தாதாரருங்கள்!

எழில்' ஆண்டுச்சந்தா ரூபா நான்கு (4/-) மட்டுமே.

அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

செ. செல்வராஜா,
மே/பா. "எழில்"
522, காலி வீதி,
கட்டுப்பாடு,
மொறட்டுவ.

குருத்து

-செல்வன்-

சிறுமலை

அம்மா அழுது கொண்டிருக்கிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் சமையல் முடித்த பின் கண்ணாடியை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு அழுதுகொண்டு. அம்மா ஏன் அழவேண்டும். அப்பாவிடம் சீலை வாங்கச் சொல்லி அடம்பிடிக்கின்றாள். அப்படியென்றால் அப்பா இருக்கின்ற நேரமல்லவா அழவேண்டும் அப்பா தான் நல்ல அப்பாவே; நா... விளையாடச் சின்னச் சயிக்கள் வேண்டுமென்று கேட்டேன், கொஞ்ச நாளில் வாங்கித் தந்தாரே அம்மாவுக்கும் தீபாவளிக்குச் சீலை, சட்டை எடுத்தவர்தானே. அப்போ அம்மா ஏன் அழவேண்டும், அம்மாவிற்கு வயிற்று வளியோ, அப்படியென்றால் ஆசுப்பத்தி ரிக்குப் போய் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டு மாற்றலாம்தானே எனக்கும் வந்தது தானே அம்மாதானே ஆசுப்பத்திருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனா. அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போக ஆட்களில்லையோ அம்மா பெரிய மனுசிதானே. காருக்கு பூதத்துக்கு பயமில்லையே.

இதென்ன கூடாத அம்மாய் இருக்கு. ஏனென அம்மா அழுதுகொண்டு என்று கேட்க போய் விளையாடு என்று துரக்குகின்றாள். ஏன் எனக்குச் சொல்லக் கூடாதோ; இனிமேல் எனக்கு வயிற்று வலி வரட்டும் அம்மாவிற்குச் சொல்லமட்டேன்.

அப்பா, இன்று வெள்ளை வருகின்றார். அப்பாவிற்காவது ஏன் அழுதுகொண்டு என்று சொல்கின்றாவோ பார்ப்பம். அப்பா சொல்கின்றார், 'இதென்ன முத்தேவி பிடித்த விடு மாதிரி எந்நேரமும் ஒப்பாரியும் கண்ணீரும், என்றைக்கு உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டேனோ அன்று தொடக்கம் இலட்சுமி, நிம்மதி எல்லாமே தொலைந்து

விட்டது; நீ மட்டும் தொலைக்கின்ற நான் வராதாம்'.

“நான் மட்டுமென்னவாம் இந்தக் குழைக்கக் கூட்டிக்கொண்டு சொத்து, சுகம், சொந்தம் பந்தம் எல்லாம் விட்டு மறியல்காறி மாதிரி இந்த ஊதுக்கு வந்து வாயில்லா ஊமை மாதிரி அடைந்து கிடக்கின்றேனே. அம்மா, ஐயா சொல்லும் ஒருவனுக்குக் கழுத்தை நீட்டியிருந்தா இப்படி அபலைப் படுவேனா” — அம்மா.

“போடி போ! வரவர நன்றாகப் பேசவும் தொடங்கிவிட்டாய்”.

“நான் பெண்சாதியே தவிர கையே அடிமையோ அல்ல”

“பேசாமல் இரு வீட்டில் மனுசன் நிம்மதியாய் இருக்கவேண்டும்!!

“உங்களை நான் என்ன கேட்டேன். நிம்மதி வேண்டுமாம் நிம்மதி. மற்றவர் கட்டு நிம்மதி, நித்திரை எதுவுமே தேவையில்லை. தனக்குத்தான் பெரிய நிம்மதி வேண்டுக்கீ!!

அப்பாவின் கண்கள் சிவக்கின்றன. தீப்படிச் சிவந்து ஒரு தாளும் பசர்த்த தில்லை. அம்மாவின் தலைமயிரில் பிடித்துக் கொண்டு பளார! பளாரென அறைகின்றார். அம்மா அழுதுகொண்டுதான் நிற்கின்றாள். அப்பாவிற்குக்கிட்டப் போகவே எனக்குப் பயமாயிருக்கு.

—2—

பள்ளிக் கூடத்தில் சாந்தன் வந்து சொன்னான்; தன்னை அம்மா என்னோடு கதைக்கக் கூடாதென்றாவாம், என்னை பேசியை வாங்கித் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாதென்றாவாம். என்னை அம்மா

ஒவ்வொரு நாளும் நன்றாக மினுக்கித் தானே தாறவ. சாந்தன் கொண்டுவரு வது கறள் பிடிச்ச முக்குப்பேணி. அதுக் குள்ளே மண்போட்டு விளையாடிப் போட்டு நாளைக்கும் அப்படித்தான் கொண்டுவரு வான். அவனுக்கு அவங்கடை மாமா கொழும்பில் இருந்து வரேயுக்கை 'கி' கொடுக்க ஓர்! ஓர்!! என்று ஒடுகின்ற கார் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றாராம். வடிவான பூக்கள், பெள்ளும் பெரிய யானைகள், ஆட்கள் படம் போட்ட புத்த கழும் கொண்டு வந்திருக்கின்றாராம். எனக்குக் காட்ட மாட்டானும் சாந்தி, மலே, தேவன் எல்லோருக்கும் காட்டி னான். வகுப்பில் படிப்பிக்கின்ற அக்கா வுக்கும் காட்டினான். எனக்கு ஒரு மாமா வும் இல்லையோ? ஒரு நாளும் கொழும் பில் இருந்து வந்திடுவையோ? மலே எவ்வளவு கடித உறைகளைக் கொண்டு வருவான் அதிலெல்லாம் வடிவான முத்திரைகள் ஒட்டியிருக்கும். அப்பா விற்கு இது, அம்மாவிற்கு இது, எனக்கு இது என்று முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு எவ்வளவு பெருமையாகச் சொல்லுவா. அவளுக்குக் கொஞ்சம் இது தான். எங்கடை வீட்டிற்கு ஏன் ஒரு கடிதமும் வருவதில்லை? பியோன் மாமா கோபமோ? அப்பாவைக் கண்டால் கிரிச் சுப்போட்டு இப்பொழுது எங்கே வீடுகட்டு கின்றீர்கள் என்றெல்லாம் விசாரிப்பாரே ஏன் கடிதம் மட்டும் தருவதில்லை?

தேவன் எல்லாருக்கும் என்னை நெருக்கச் சொல்லிச் சொல்லுகின்றார். நெருக்கட்டும் பார்ப்பம். எனக்கும் பல மிருக்குத்தானே.

'நீ போய் பின்வாங்கில் இரு.—தேவன்

'ஏன் நீ போயிரன்!—நான்.

'இல்லை நீதான் போயிரு.

'நான்தானே முந்திவந்தவன். நீ போயிரு,

போடா என்று நுள்ளினான்.

நான் அடித்தேன். பின்பு ஊண்டி நுள்ளினான். அவன்ரை சிலேற்றைத் தட்டிவிட்டேன். அது விழுந்து உடைந்து விட்டது. எல்லோரும் சேர்ந்து நெருக் குங்கோ வென்றான். அவனோடு சேர்ந்து எல்லோரும் நெருக்கினார்கள். நான் மெல்ல மெல்லமாய் வழக்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன். என்றாலும் மேசையைக் கையால் இறுக்கிப் பிடித்திருக்கின்றேன். எல்லோரும் முச்சுப் பிடித்துத் தள்ளுகின்றார்கள். வலு நுனிமிற்குள் தூவிரிசு கின்றேன். என் பலமெல்லாம் சேர்த்து நான் தள்ளுகின்றேன். அவர்கள் இன்னும் பலமாகத் தள்ளுகின்றார்கள். கை வழக்குகின்றது. அப்பாற் போய் விழுகின்றேன். அடுத்த மேசை இடிக்கின்றது எனக்கு ஒன்றுமே நடந்ததாகத் தெரிய வில்லை

'அம்மாடி! எவ்வளவு இரத்தம் வழிகின்றது'-ஒருவன் கூறினான். 'தடவிப் பார்த்தேன். கையெல்லாம் இரத்தம். வரத்தியார் ஒடி வருகின்றார்' 'அராங்கப் புள்ளிக் கூடமென்றுப் போல இதுகளைக் கொணர்ந்து படிக்க விட்டிருக்குது. வந்தாலும் பரவாயில்லை. அடக்க ஒடுக்கமாய் பின்னுக்கிருந்து படித்து விட்டுப் பேர்கத் தெரியாது. சரிசமமாய் இருக்க வேண்டு மென்று குத்துப்படுகுதுகள்' என்று கூறிக்கொண்டு முதுகில் இரண்டு குத்துக் கள் வைக்கின்றார் அதுதான் இன்னும் வலியாக இருக்கின்றது

'சரச் சிலையால் நன்றாகக் கட்டிப் போட்டு' ஆசுப்பத்திரிக்கு கொண்டு போகினம். பின்பு என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. மருந்து கட்டியபடி வீட்டில் இருக்கின்றேன்.

(3)

இன்று கால அப்பா அம்மாவிற்கு அடித்தார். இந்த அம்மாவும் என் தான் கதைக்க வேண்டும். அப்பாதான் என் நேரமும் கதைக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுகின்றாரே. நானென்றால் ஒரு போதும் இனிமேல் கதைக்க மாட்டேன்.

இப்போழுது அம்மாவும் அப்பாவும் சிரிச்சுக் கதைப்பதில்லை. அப்பா சாப்பிடும் போதும் ஒன்றும் கேட்பதில்லை. ஏதோ யோசித்தபடி அம்மா போடுவதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து போய்விடுகின்றார். முன்பெல்லாம் நான் விருநகையில் விளையாடிப் போட்டு அப்படியே நித்திரையாய்ப் போய்விடுவேன். அப்பா சாப்பிடும் போது, எப்படித்தான் பசிக்கேல்லை என்று சொன்னாலும் ஒருக்கால் எழுப்பி எனக்குச் சாப்பாடு தீத்தி விட்டுத்தான் சாப்பிடுவார். இப்போ என்னடாவென்றால் நான் சாப்பிட்டுவிட்டேனா என்று கூடக் கேட்பதில்லை. இனிமேல் எப்ப வென்றாலும் அப்பா சோறு குழைத்துத் தந்தால் நான் வாங்கிச் சாப்பிடவே மாட்டேன்.

இராசனும், ஒல்வியும் 'ரெயில்' ஓடி விளையாடுகினம். நானும் போகட்டோ? சீ! சீ இராசன்ரை அம்மா கூடாது. அண்டைக்கு மழை பெய்த மண்ணில் நானும் இராசனும் நல்ல நல்ல வீடுகள் கட்டினோம். அவன்தான் மண்வாரித்தந்தான் கார் நிற்பாட்டுமிடம். குசினி, படுக்கையறை, கிணறு, மதில் எல்லாம் கட்டினோம். நான் சொன்னேன் நடந்துவருகின்றவர்கள் இந்தப் பாதையாற்றான் வரவேண்டும், காரில் வருபவர்தான் மற்றப் பாதையால் வரவேண்டும் என்று, வெளியே போய்

விட்டு வரும் ஒவ்வொரு முறையும் அவன் கார்வரும் பாதையாற்றான் வந்தான். டேய்! இப்படி வராதே என்றேன். உன்ரை வீடு கூடாது என விட்டை அழிகாத் தொடங்கினன். 'அழியாதே' என்றேன்.

'நானுந்தான் மண்வாரித்தந்தான் எனக்கும் பங்கிருக்கு, அழிப்பேன்' எனக்கோ அழுகைவந்துவிட்டது. அத்துடன் கோபமும் வந்துவிட்டது. எவ்வளவு அழகாக நான் கட்டிய வீடு; இன்னும் போய் குந்து கூடப் பாக்க வில்லையே. அவனது கண்ணடியில் பிழுண்டி விட்டேன். இராசனின் தாயேர், அம்மாடி! என்னென்ன ஊத்தைப் பேச்சுக்கள் எல்லாம் பேசினா. 'ஒழுங்காய்ப் பெற்றிருந்தால் இப்படியெல்லாம் தறுதலையாய் நடக்குமா? அடக்க ஒடுக்கமாய் வாழ்ந்திருந்தால் கேவலம் ஒரு கீழ்சாதிப் பயலுடன் ஓடி வந்திருப்பானோ. அவள் பெற்ற பிள்ளைதானே ஓடா ஓடு! இனிமேல் இந்தப் பக்கமே வரக்கூடாது. அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு அடிக்க உன்னை அனுப்பிப் போட்டு ஆரமயக்கப் போயிட்டா.....'

அவ போட்ட சத்தத்தில் எத்தனைபேர் வந்து சேர்ந்திட்டினம். அவ்வளவு ஆட்களுக்கு முன்னாலும் கொஞ்சமுள் வெட்க மில்லாமல் எவ்வளவு ஊத்தைப் பேச்சுக்களைப் பேசுகின்றோ. எல்லோரும் சிரிச்சபடி பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கினம். பெரிய ஆட்களெல்லாம் ஊத்தைப் பேச்சுக்கள் பேசலாமோ?

[தொடர்ச்சி போல் பக்கம்]

இப்பத்திரிகை 522, காலி வீதி, கட்டுபெத்தை, மொறட்டுவை என்னும் தபால் முகவரி வாய்மைய 'எழில்' கூட்டமைப்பிற்காக அல்வாய் தெற்கு. செல்லத்துரை செல்வராசா அவர்களால், 195, ஆட்டுப்படித் தெரு, கொழும்பு-13 இல் உள்ள லட்சுமி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது